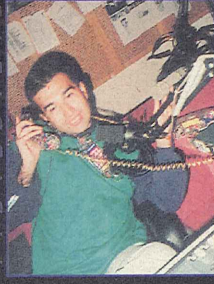

Michael

► Zengin sevgililerin finansörlüğünü üstlendiği kasetlerin üretildiği, podyumlardaki güzellerimizin çıkarttığı kasetlerin çoğaldığı şu günlerde dikkatimi çeken bir şey var; film müzikleri. Hemen hemen her filmin bir de

albümünün satışa sunulduğu dünya ülkelerine oranla Türkiye'de film müzikleri olgusunun çok yeni bir kavram olduğunu görüyoruz. BMG gibi bu tarz çalışmalara gönül veren bir kurum da olmasa, belki bu tarz üretimler ülkemiz müzik sektöründe yaygınlaşamayacaktı. Daha çok 0-12 yaş grubuna yönelik müziklerin tüketildiği ülkemizde müzikalite olarak daha olgun zekalara hitap eden film müziklerinin büyük trajedilere ulaşması, belki de günümüz koşulları altında bir mucizeye bağlı. Yine de, herşeye rağmen Süper Baba, İstanbul Komatlarının Altında adlı soundtrack'ler, bu alanda bir adım öne çıkmayı başarmışlar. 1998 yılında çıkmak üzere olduğumuz şu günlerde Atilla Özdemiroğlu'nun mükemmel müzikleriyle renklenen Ağır Roman adlı filmin soundtrack'i adından bayağı söz ettirecek gibi. Özellikle filmin ana teması ve Cem Karadağ'ın yorumladığı Resimdeki Gözyaşları adlı şarkı gerçekten de başarılı. Ancak ben bu şarkıda daha renkli ve kompleks bir orkestrasyon bekledim. Kimbilir, belki de sentfonik rock bir düzenleme...

► Ufuk Bigay, Mr. Tango... Bu çocuğu ilk çıktığında bayağı tutmuşum, hoş bir ses rengi vardı, başarılı bir yorumcuydu ve kısa bir sürede hemen hemen herkesin beğenisini kazanmış, Bay Tango lakabını almıştı. Peki ya sonra? Gerek ticari kaygılardan uzak bir albüm yapması, gerekse plak şirketinin son albümüne promosyon bazında hiç tanıtım yapmaması bu çocuğun en azından şimdilik yok olup gitmesine sebep oldu. Ama ben Ufuk'un yakın gelecekte -tabii ki isterse- daha güzel şeyler yapacağına inanıyorum.

► Geçtiğimiz haftaların birinde yayınlanan POPSİ'de yer alan Alpays röportajında Alpays'ın şöyle bir sözü dikkatimi çekti: "Eğer ben İspanya'nın en büyük enpresaryosunun bana yaptığı teklifi kabul etseydim, belki de dünyada şu an Julio Iglesias adında biri olmayacaktı..." Keşke diyorum, keşke kabul etseydi. Türkiye'nin özellikle 70'li yıllarda sahip olduğu vokaller arasında dünyaya kabul ettireceği o kadar sanatçı var ki, Alpays bunlardan sadece biri... Ersan Erdura, Erol Evgin, Neco, Zeki Müren ilk etapta aklıma gelen birkaç isim. Bu şahısların ses renkleri, bana göre Türkiye sınırları içinde kalmamalıydı. Neden acaba bu farklı sesleri değerlendiremedik? Beni üzen bir diğer şey de, günümüz sanatçılarının hiç birinde bu orijinal ses renklerini görememek.

mykıl TOP

- 1) "Sezen Aksu Okulu" diye birşey var orfalıkta. Merak ediyorum; bu okul anaokulu falan mı? Zira üretilen şarkılar hep 0-6 yaş grubuna yönelik.
- 2) Kasetlerin Missyo, Hakem, Bekir, Reflex'i sen kurduktan sonra bu, sende o grubu betimle hakkı vermiyor. Grup, paylaşmak demektir, bunu sakın unutma!
- 3) Burak, bebetom, yeter artık melankoliklik yapma... Çık ortaya, hayranların seni hala seviyor!